

Патриоти

От същия автор:

*Как да оцелеем след края на света такъв,
какъвто го познаваме*

ПАТРИОТИ

**Роман за оцеляване в
предстоящия срив**

Джеймс Уесли, Ролс

ПАТРИОТИ

Роман за оцеляване в предстоящия срив
Автор © 2009 Джеймс Уесли, Ролс

PATRIOTS

A Novel of Survival in the Coming Collapse
Copyright © 2009 by James Wesley, Rawles
Published by arrangement with Ulysses Press, P.O. Box 3440, Berkeley, CA 94703, USA

All rights reserved. Any unauthorized duplication in whole or in part or dissemination of this edition by any means (including but not limited to photocopying, electronic bulletin boards, and the Internet) will be prosecuted to the fullest extent of the law.

Превод Ирина Манушева, Илиян Лолов

Консултант-редактор Венцислав Петров
OFFRoad-Bulgaria.com

Българска корица Огнян Илиев и what!design@whatweb.com

ISBN 978-954-8208-91-8

Екслибрис™ 2012
www.exlibris.bg

ВАЖНА БЕЛЕЖКА КЪМ ЧИТАТЕЛЯ:

Това е художествено произведение. Всички герои (с изключение на публичните личности), събития и сцени в този роман са плод на въображението на автора, а имената и описаните събития са измислени. Всяка прилика с действителни лица е напълно случайна.

Истинските публични фигури, места, фирми, правителствени агенции и други организации се споменават в романа единствено за целите на художественото повествование. Авторът не е свързан и няма спонсорска връзка с тях и не ги препоръчва.

Романът е предназначен единствено за развлечение, а не да се използва като източник на информация или обучение. Всички действия на измислените герои в романа са описани единствено за целите на художественото повествование. Авторът и издателят нямат намерение да подтикват читателя да използва съдържанието на романа по какъвто и да е начин и изрично го предупреждават да не го прави.

За целите на реалистичния разказ авторът описва подробно различни техники за оцеляване и направата на различни устройства. Тази книга обаче няма за цел да замести ръководството за оцеляване, нито да обучава читателя в направата на устройства, които може да са опасни или незаконни, както и двете.

Например производството и/или притежаването на различни устройства и съставки, описани в романа, може да е забранено от някои юрисдикции. Възможно е дори самото притежаване на некомбинираните компоненти и/или съставки да се разглежда като криминално престъпление. Проверете вашите щатски и местни закони по въпроса.

Споменаваните в романа решения по съдебни дела не бива да се приемат като юридически съвети. Консултирайте се с адвокат, ако имате правни въпроси или се нуждаете от правна помощ.

Медицинските детайли, съдържащи се в романа, не бива да се приемат като медицински съвети. Консултирайте се с лекар или друг подходящ професионалист в областта на здравеопазването, ако имате медицински въпроси или ви е нужен съвет, свързан със здравето или храненето.

Авторът и издателят не носят отговорност пред лица или организации по отношение на всякакви щети, загуби или увреждания, причинени директно или индиректно от съдържащата се в тази книга информация.

*На прекрасната ми съпруга,
„Мемсахиб“*

Благодарности

За да оцелееш, преди всичко са ти необходими вяра и приятели. Благословен съм с много приятели и те ми помогнаха да укрепя вярата си във Всемогъщия Бог.

Този роман е посветен на не толкова измислената Група: Конър, Дейв, Хю, Джеф, Кен, Линда, Мери, Мег, Пи Кей, Роланд и Скот. Пазете барута си сух!

Благодаря на читателите на SurvivalBlog.com и на многото други хора, които ме насърчаваха, помагаша ми с технически детайли, послужиха като основа за описанието на героите и ми помогнаха в процеса на редактиране: Арни, Барбара, „Пчеларя“, Бил Л. (участник във френската съпротива, 1943-1944), Боб „Производителя на сапун“, зоркия д-р Борис К., „Р.Ф. Бърнс“, магьосник по любителските радиопредавания, Каролин, Гнома картограф, Черил – Икономатрикс, Крис – Парашутиста от Скалистите планини, Командир Нула и новата му съпруга, д-р Крейг от Нова Зеландия, полк. CRM Дискриминатор, Дейвид от Израел, покойния Джонатан Дейвис, Деби, пастор Денис, 1/2 М.О.А. Дик в Орофино, Тихия Дони, д-р Ерик, Фред – майстора на валмети, Франк от "Наленс", Гейл, професионалиста по глокове от Кънектикът, пастор Хейл, анахронистичния Н-ман, Хъф, специалиста по динамит, „Джо Съединителя“, „Джон Джоунс“ от пустинята, Кърк и Карен от Монтана, „просветления и безкомпромисно реформиран“ Крис от Орегон, Ланс от Москоу, „LVZ“ от Охайо, „Фроги“ Марк, Маршал Киберпънка, Марвин „Ковача на думи“, Милрайт, Надир, Ник в Австралия, Пейтън, Питър от Швейцария, ПППП – професионалният полимер пистолеро Пиоче, Престън, Рейниър, Роланд в Германия, Ролф и Санди (и двамата от Вашингтон), Сара Анализатора, Шерън, Стефан от Швеция, Тина, „клонинга на С.С.“ в Куския, Уес от Бойзи и MRE Уди.

Благодаря и на тези, които предоставиха веб пространство, възможности, публичност, мотивация и/или видими линкове за романа ми – Хауърд Албъртсън, Патрик Алесандра, Джоузеф Еймс Джуниър, Джеф Бейкър, Били Бек, Ед Бърч, ВОНИСА Concepts, Бил Бърмбо, Джон Брайнънт, Амон Кембъл, The Christian Survival Intelligence Network, покойния Джеф Купър, Джим Крус, „Страницата за оцеляване“ на капитан Дейв, Ричард Дикастро, покойната Карла Емъри,

First Virtual Bank, Детра Фич, „Пестеливата катеричка“, The Fraud Information Center, The Gospel Plow, Боб Греньрт и the Sacred Covenant Resource Center, Боб Гризуълд и хората от Ready Made Resources, Микаел Хогстрьом, Кен Хамблин, Майкъл Хайнзи, Фред Хайзър, Ричард Хортън, Питър Хъс, журналистите от *Idaho Observer*, Дийн Инг, Деви Кид, Марк Корнки, Джон Левърън, Live Oak Farms, д-р Лорънс Мартин и Lakeside Press, Хенри МакДаниел, Майк МакНълти, Майк Мединц, The Mental Militia Forums, Пати Нийл, д-р Гари Норт, Ник Норуд, Марк Ноуел, Майкъл Панзър, д-р Игнейшъс Пиаза, майор Джон Пластър, Джери Пърнел, Лари Прат, Project Epsilon, Стийв Куейл, д-р Норм Резник, Джон Рос, „Рърк“, Кърт Саксън, Джон Стадмилър, Дейвид Стот, Гейб Суарес, Кърт и Анджи Уилсън от Survival Enterprises, Нанси Тапан, Truth Radio в Дилейно, Two Toes Consulting and Design, Ед Улф, Weapons Safety, Inc., Том Улман и Арън Зелман от Jews for the Preservation of Firearms Ownership.

Благодаря на Пол Б. и Ранди К. за острия им поглед при редактирането на предишното издание.

Но преди всичко този роман е посветен на прекрасната ми съпруга („Мемсахиб“), която в продължение на повече от двацет години търпеливо понасяше купищата запаси в хамбара и гаража. Тя изстрада дооброволната ни девет-месечна раздяла, след като заминах сам за Айдахо, за да кова пирони и да пиша първата чернова на романа. През следващите осемнайсет месеца тя без да се оплаква дойде при мен – без течаша вода и сред облаци цимент в полуготовата къща – и се грижеше фризерът винаги да е пълен благодарение на животните, които отглеждаше, зеленчуците от градината и дивеча. Тя „написа книгата“ (или поне главата), посветена на раждането вкъщи. Най-вече ѝ се възхищавам за търпението да живее в християнска любов със съпруг, който прекарва прекалено много време в тракане по клавиатурата. Имам наистина голям късмет!

Джеймс Уесли, Ролс
Ранчо Ролс
март 2009

Глава 1

Кризата

...за да се разпадне обществото ни,
не е нужно непременно да има ядрена война.

Вземете голям град като Лос Анджелис, Ню Йорк, Чикаго – водоснабдяването му идва от стотици мили разстояние и всяко нарушаване в него или в доставките на храна или електричество за какъвто и да е период от време ще предизвика улични вълнения. Обществото ни е толкова крехко, толкова зависимо от взаимодействието на различни неща, които ни осигуряват стоки и услуги, че не ни е нужна ядрена война, за да ни фрагментира – точно както падането на Римската империя не е било причинено от ядрена война.

– Джийн Родънбери

Когато колесниците се отвориха, Тод Грей въздъхна с облекчение. Почти си беше вкъщи. Седемдесетместният самолет Bombardier CRJ-700 на „Хърайзън Еърлайнс“ започна заход за кацане по вятъра, а двигателите заработиха на ниска тяга. Тод гледеше от прозореца си познатите Палус Хилс и геометрично подредения килим от житни ниви. По това време на годината те бяха ожънати и стърчаха само къси златисти стъбла. В началото на октомври дори сламата вече беше прибрана. Веднага щом самолетът докосна пистата, въздушните спирачки се отвориха и двигателите с рев превключиха на антиляга. Самолетът кацна и спря пред миниатюрния терминал Пулман-Москоу, намиращ се западно от щатската граница, разделяща Вашингтон от Айдахо. Когато самолетът премина на външно електрозахранване, Тод разкопча колана си, но не стана. Мразеше да стои прав на пътеката, да гледа как всички свалят чантите си и после, както винаги имаше чувството, да мине цяла вечност, докато вратата се отвори и пътниците се изнижат навън. Затова остана на мястото си и зачака пътеката да се изпразни. Затвори очи, изрече една молитва и мислено се върна към събитията от последните седемдесет и два часа.

Срещата беше свикана спешно и присъствието беше задължително. Там бяха всички от ниво средни служители нагоре – дори мениджърите на клонове от далечни градове като Балтимор. Тод Грей и другите двама специалисти на фирмата с плаващо работно време също бяха поканени на срещата от ръководството. Казаха, че е *важно*. Затова Тод грижливо опакова най-хубавия си костюм. Пътува с кола от Бовил до летище Пулман-Москоу, хвана бизнес полет до Сиатъл и после самолет на „Юнайтед“ до летище О’Хеър. Оттам взе автомобил под наем и се настани в хотел „Мариот“, където обикновено отседаше при посещенията си в Чикаго – нещо, което му се налагаше на всеки три месеца. Това изяде целия първи ден от пътуването. Часовата разлика с Айдахо беше два часа и докато стигне в Мариот и пусне новините по „Фокс“, стана 7 вечерта. По телевизията вървяха много лоши новини. Той прекара половин час пред екрана и после започна да се обажда по телефона и да изпраща имейлове на приятелите си в Чикаго. Общо взето, тонът им беше тревожен. След като се наспа добре, той прекара следващия ден в срещи, които започнаха в 7:30 с работна закуска. Толкова ранен час за начало на важна среща беше безпрецедентен във фирмата „Болтън, Майър и Слоун“.

Фирмата беше поканила двама консултанти за целодневната среща – един руснак от Флорида и един аржентинец от Ню Йорк. И двамата се считаха за експерти по високата инфлация. И двамата бяха опитни счетоводители, и двамата бяха преживели инфлация в собствената си страна. *Трицифрена* инфлация. Тод научи от един от мениджърите от средния ешелон, че всеки от консултантите ще получи едnodневен хонорар от двайсет хиляди долара.

Той също му каза, че третият експерт от Зимбабве не успял да пристигне поради проблеми с молбата за виза. Тод научи това със съжаление, защото при неотдавнашния годишен процент на инфлация от 15 000 процента и десетократното обезценяване на местната валута, зимбабвиецът щеше да има най-пресен опит в тази област.

Аржентинецът беше взет назаем от Пийт Маруик. Казваше се Филипе-и-Бордеро и информацията му беше далеч по-полезна, отколкото тази на руснака. Той разказа за опита си в Аржентина през 80-те години, когато инфлацията е нараствала със сто процента *месечно*, както и за икономическата криза от 2002. После описа как президентът Раул Алфонсин е провел деноминация на песото при курс хиляда към едно. Добави, че фирмата му е трябвало да води ежедневни изчисления, за да отчита инфлацията. Понякога и два пъти дневно при по-голе-

мите сметки. После подробно разказа как фирмата паркирала пари в „дневни сметки” и бързо ги превръщала в долари, за да ги предпази от „Ел Инферно” – инфлацията, която изгаряла аржентинското песо.

Руснакът пристигна с един час закъснение и с шумни извинения, като твърдеше, че полетът му се забавил. Тод си промърмори под носа: „Много хубаво. Можеше да пристигне вчера, след като всички разноски са му платени. Плащаме му двайсет бона, а той дори не си прави труда да дойде на време”.

Мениджърът, който седеше до Тод, изсумтя презрително и кимна в знак на съгласие.

Аржентинецът беше спокоен и обмисляше думите си. За разлика от него руснакът не можеше да си затвори устата. Той разказваше какво било положение то за руските счетоводители през 90-те години. Разказът му скоро премина в несвързани истории за подкупите: как да подкупиш московската полиция, как да подкупиш данъчните служители, как да подкупиш Федералната служба безопасности (ФСБ) – главния наследник на КГБ, как да подкупиш руската мафия.

По някои въпроси руснакът се изразяваше сбито. Той веднага каза:

– Трябва да помислите коя е най-стабилната валута и да преминете към нея възможно най-бързо, преди местната да се е разтопила. В един момент в Русия имахме инфлация от 1800 процента. Беше лудост да държим парите в рубли повече от няколко дни. За нас тогава – по онова време – безопасното пристанище бяха зелените долари. За нас сега – не знам. Може би еврото. Може би швейцарският франк, но трябва да е нещо по-стабилно от тези скапани долари. Последната цифра е 115 и продължава да расте. За да сте честни към клиентите си и честни към фирмата си, трябва да конвертирате всички постъпващи доларови плащания в друга валута много, много бързо.

Тод така и не запомни името на руснака. Беше нещо с много срички, трудно за произнасяне и завършваше на „ски”. Но въпросът, който руснакът зададе малко след пристигането си, накара Тод да наостри уши и да обърне внимание:

– Къде е охраната? Няма охрана във фоайето? Трябва да увеличите сигурността! Засега се занимавате само със счетоводни книги, флашки и дискове с данни, но съвсем скоро ще се наложи да разнасяте много пари в брой. Така че ще ви трябват няколко силни момчета с пушки. Намерете най-яките момчета с най-страшен вид. И с респектиращи пушки. Един гард за паркинга и двама-трима за фоайето. Повярвайте ми. *Няма* да съжалявате.

След обедата, осигурен от фирма за кетъринг, от другия край на дългата конферентна зала някой зададе сложен въпрос. Беше свързан с това как да се изчислява ежедневното обезценяване на валутата и как точно да се извличат агрегатите.

Филипе-и-Бордеро се готвеше да отговори, но руснакът го изпревари. Той каза нещо, което смая Тод и всички други в залата.

– Просто намерете някаква цифра, която звучи убедително. Тук говорим за бързо движеща се мишена. Кой го е грижа за точност? Спрете се на някаква цифра и това е.

В този момент старият Майър се покашля – очевидно беше развълнуван.

– Няма „да намираме“ нищо – отговори той. – Ще разработим комплект от счетоводни практики, които да компенсират инфлацията. Ще използваме най-новите техники за компютърно моделиране и проекции според нуждата.

През останалата част от деня руснакът почти не проговори. Беше ясно, че мистър Майър не получи каквото очакваше от него срещу хонорара от двайсет хиляди долара. Денят завърши с почти толкова въпроси без отговор, с колкото беше започнал. На другата сутрин Тод се качи на самолета за Сиатъл, който излиташе в 5:30.

Стюардесата, която се движеше по пътеката и проверяваше дали пътниците не са забравили нещо, прекъсна размишленията на Тод. Той стана и внимателно извади от багажната кутия единствената си чанта. При пътуванията си до Чикаго никога не носеше друг багаж. Тод беше последният пътник на самолета.

Тъй като нямаше никакъв чекиран багаж, пет минути след като слезе от самолета, Тод вече беше в своя пикап Додж. Паркингът беше точно пред малкия терминал Пулман-Москоу. Беше много удобен в сравнение с летище О’Хеър и неговите километрични блестящи ръкави, десетки багажни въртележки и няколко квадратни километра паркинги, където се плащаше двайсет долара на ден. След петдесет минути Тод пристигна в къщата си. Шона тичаше покрай пикапа, като подлайваше и размахваше опашка. Усещането, че се е прибрал невредим къщи, беше много приятно.

Мери излезе да го посрещне и го държа дълго в прегръдките си. Разговаряха, докато той разопаковаше багажа си.

Кризата настъпи, но не без предупреждение. Към 2000 година федералното правителство беше загубило контрол над разходите, а проблемите с дълга и дефицита бяха неразрешими. Към 2008 година, когато световният кредитен пазар

полетя стремително надолу, масовото теглене на пари от банките и федералната намеса за спасяването им с огромни суми започнаха да зачестяват. Общо взето, федералните гаранции бяха масивно, неудържимо кръвопускане и пълна загуба. Цифрите на дълга и дефицита нарастваха със страховита скорост, но за правителството беше прекалено трудно да се справи с тях, затова ги игнорираше. Докладът на Бюджетната комисия на Конгреса беше тревожен. В него се казваше, че дори само да се плати лихвата на националния дълг за годината, ще са нужни 100 процента от годишните данъци върху доходите на физическите лица, 100 процента от корпоративните данъци и акцизите и 41 процента от вноските за обществено осигуряване. Малко преди Кризата *лихвата* по националния дълг гълташе 96 процента от държавните постъпления.

Дългът нарастваше със скорост девет милиарда на ден или петнайсет хиляди на секунда. Официалният национален дълг беше над шест трилиона долара. Неофициалният, който включваше необезпечени задължения извън текущата финансова година, като пенсии, дългосрочни облигации и военни пенсии, надхвърли петдесет и три трилиона долара. Дори официалният национален дълг се разду до 120 процента от brutния вътрешен продукт и нарастваше с 18 процента годишно. Дългът на федералното правителство превишаваше приходите за годината със 193 процента. Президентът приближаваше към края на мандата си. Стагнацията в икономиката, нарастващите лихвени проценти и пълзящата инфлация го тревожеха. Публично той се усмихваше и твърдеше, че „са победили дефицита”. Насаме признаваше, че ниските цифри на дефицита се дължат от прехвърлянето на все по-голяма част федерални средства „извън бюджета”. Зад счетоводната димна завеса и фокусите истинският дефицит растеше. Правителствените разходи на всички нива възлизаха на 45 процента от brutния вътрешен продукт. През юли новоназначеният председател на Комисията на федералния резерв се срещна насаме с президента. Той посочи факта, че дори Конгресът да успее да балансира бюджета, националният дълг ще продължи неумолимо да нараства поради сложната лихва.

Президентът реши да не се занимава с дреболии като счетоводни книги и статистически данни. Икономиката беше във възход. Борсовият пазар беше на върха си. Що се отнася до неговата администрация, всичко беше нормално. Вместо да намали нарастването на държавните разходи, той въведе прекалено голям пакет за насърчаване на банковите кредити, корпоративни бейлаути, бейлаути за облигации, гарантирани с ипотеки и още един екстравагантен рунд от любимите си програми за „изграждане на инфраструктурата” в бедните градски райони, както и в Ирак и Афганистан.

В Европа международните банкери започнаха ясно да изразяват съмненията си, че правителството на САЩ ще може да продължи да плаща лихвите по бързо нарастващия си дълг. В средата на август президентът на „Дойче Бундесбанк“ направи няколко „неофициални“ коментара пред репортер на списание „Икономист“. След часове думите му обиколиха целия свят по интернет. „Пълният дефолт по американските облигации изглежда неизбежен“. Той беше изрекъл ужасната дума „дефолт“. Изборът на думата „неизбежен“ в съчетание с „дефолт“ стана причина стойността на долара да се срине на международните валутни пазари следващия ден. В същото време се сриниха и продажбите на съкровищни бонове. Японците бяха първи, а другите чуждестранните централни банки и международни монетарни власти ги последваха и започнаха да разпродават своите трилиони долари в американски облигации. Никой не искаше вече рисковите съкровищни бонове и американски облигации. Само след няколко дни дългосрочните американски облигации се продаваха на стойност една пета от номинала.

Много бързо чуждестранните инвеститори от всички нива започнаха да ликвидират активите си в американски ценни книжа – акции, облигации и съкровищни бонове – буквално всичко, деноминирано в щатски долари. След няколко вяли опита да закрепят долара, повечето държави от Европейския съюз и Япония обявиха, че в бъдеще няма да използват щатския долар като резервна валута.

За да подпомогне финансирането на все по-нарастващия дълг, Федералният резерв реши да предприеме един тактически ход. Той започна да монетизира все по-големи части от дълга. Федералният резерв вече притежаваше 682 милиарда долара от държавния дълг, което се считаше за „актив“ с цел разширяване на паричното предлагане. Само за няколко дни Федералният резерв удвои размера на собствеността си върху националния дълг. Печатниците работеха денонощно и печатаха пари. Официалната вътрешна инфлация скочи до 16 процента през третата седмица на август. За ужас на Федералния резерв икономиката отказа да се възстанови. Търговският баланс непрекъснато се влошаваше. Водещите икономически индикатори стигнаха дъното.

Като реакция на кризата законодателите от Вашингтон със закъснение решиха да съкратят рязко федералните разходи, но с отчаяние установиха, че в повечето случаи това е невъзможно. По-голямата част от бюджета се състоеше от плащане на лихви и различни социални програми. Предишното законодателство беше фиксирало тези плащания. Много от тези програми имаха дори автоматични корекции за инфлация и федералният бюджет продължаваше да нараства, главно поради тежестта на лихвите върху федералния дълг. Лихвите започнаха

да растат стремително, а съответно и плащанията по тях. Наложени се въвеждат на 85-процентни лихви, за да бъдат примамени инвеститори в шестмесечни съкровищни бонове. В края на август Министерството на финансите прекрати напълно търговете за по-дългосрочни ценни книжа. При вихрещата се инфлация никой не искаше да дава дългосрочни заеми на Чичо Сам. Изнервените американски инвеститори все по-малко вярваха на правителството, на борсовия пазар и дори на самия долар. През септември новите поръчки за производство и новото строителство започнаха да падат до нива, които дори не се поддаваха на измерване. Големи и малки корпорации започнаха масивни съкращения. Процентът на безработица скочи от 12 на 20 процента за по-малко от месец.

Катализатор на истинската паника обаче беше сривът на фондовата борса, който започна в началото на октомври. Бичият пазар продължи с години повече, отколкото се очакваше, като наруши традиционния бизнес цикъл. Почти всички мислеха, че са яхнали неудържим „бик“. Всеки месец във фондовата борса се изливаха петнайсет до двамазет милиарда от взаимни фондове. Взаимните фондове придобиха такава популярност, че имаше листнати повече взаимни фондове, отколкото индивидуални акции. Към 2009 в страната имаше 240 000 борсови агенти. Все едно, че се повтаряха 20-те години на 20 век. Малко преди Кризата индустриалният индекс „Дау Джоунс“ продаваше дивиденди по феноменалните шейсет и пет пъти над стойността им – точно на нивата от времето преди спукването на дот-ком мехура от 2000 година. Пазарът достигна нереалистични висини, тласкан от неотслабваща алчност.

Но скоро след колапса на долара движещата сила на борсовия пазар стана страхът. За разлика от предишни сринове този път американските пазари падаха постепенно. Това се дължеше на регулациите с „прекъсвачи“ за лимитиране на цените и преустановяване на търговията, въведени след колапса на Уолстрийт от 1987. Вместо да настъпи катастрофално само за един ден, както се беше случило през 1987, този път спадът със 7550 точки отне деветнайсет дни. В тази светлина спукването на дот-ком мехура от 2000 година изглеждаше незначително събитие. Никой от „пазарните експерти“ не беше мислил, че пазарът може да падне толкова ниско, но това все пак се случи. Предсказваха го само някои нетрадиционно мислещи аналитици. Накрая правителството преустанови напълно търговията, тъй като почти нямаше купувачи за предлаганите акции.

Тъй като всички световни фондови пазари са тясно свързани помежду си, те се сринаха едновременно. Борсите в Лондон и Токио понесоха по-тежки удари от американските борси. Лондонският пазар затвори пет дни след началото на колапса. Пазарът в Токио, който беше дори още по-волатилен, затвори след